

ראויה – פרק ב'

“את רוצה לספר לי?” הוא שאל. משכתי בכתף. הדמעות איימו שוב, ניסיתי לנגב את הפנים בשרוול. הן רק נרטבו עוד יותר. הגנבתי מבט אל המוכרת, היא לא הסתכלה.

“יש משהו ברחוב של סבתא ליינער שמפחיד אותך?” הוא ניסה שוב, מבוהל. שלוימי חובב הכאוס ניסה בכל כוחו למצוא סדר וחוקיות, להתנחם בהם. מה שבהלה עושה לאנשים.

מצמצתי לאישור. נו, מה חשבת עד עכשו? שאני סתם נהנית לעשות סיבוב?

הרוח סערה בפניו של שלוימי. החזה שלו געש, עולה ויורד בפראות. אף פעם לא ראיתי אותו ככה, כועס ונבוך ומבולבל.

“אני רוצה להבין, דבור. תנסי להסביר לי. גר שם משהו שעשה לך משהו רע?”

שתקתי. התשובה לא היתה כן. היא גם לא היתה לא.

“את רוצה לחזור לשם להראות לי איזה בניין? אני מבטיח לך אני עולה ונוקם את נקמתך.” הוא היה נראה כועס כל כך, כמעט תאב-דם. זה היה מפחיד, אבל לא יכולתי שלא לצחוק.

שביב זיכרון הגיח מהערפל המטושטש שהתיימר להיות המוח שלי, מרגיז בנורמליות שלו, לא קשור. לילה אחד בקיץ שעבר יתוש הפריע לי לישון. בדיוק כשהתחלתי להרדם הוא חג סביב האוזן שלי, מזמזם את הצליל הבלתי-נסבל-בתבל. ניסיתי להתכסות מעל לראש, להתעלם ממנו, אבל ידעתי שאיו סיכוי שארדם. “יש פה יתוש,” אמרתי לשלוימי, שבדיוק נכנס לחדר, פאותיו עדיין נוטפות מים. הוא הדליק את האור ופתח במצוד אחרי האויב. כיסיתי את הראש בשמיכה, מתגוננת מהאור. כבר הסרתי עדשות. “אתה פשוט לא תעשה דבר כזה, אתה מבין?” שמעתי אותו ממלמל, מתרוצץ בחדר וסורק את ראשי המיטות, התמונה, דלתות הארון. הפולש נמצא בסוף על הקיר, שלוימי מחץ אותו במכת כף יד פשוטה, “עד אשתי, אתה שומע? אתה לא תעז להפריע לה לישון יותר,” הוא הסביר נחרצות בעודו הולך לשטוף ידיים.

עכשו הוא היה נראה כמו השלוימי ההוא, מוכן לצאת למלחמה, למגר כל דבר שמפריע לי בצהלות קרב. אבל לא היו יתושים בגשם הזה, ושאר הבעיות היו הרבה יותר מורכבות לפתרון. אי אפשר היה פשוט למחוץ אותן אל הקיר.

עכשו הוא היה נראה כמו השלוימי ההוא, מוכן לצאת למלחמה, למגר כל דבר שמפריע לי בצהלות קרב. אבל לא היו יתושים בגשם הזה, ושאר הבעיות היו הרבה יותר מורכבות לפתרון. אי אפשר היה פשוט למחוץ אותן אל הקיר.

“מתי זה היה?” הוא ניסה לתקוף מזווית אחרת. גם זו היתה שאלה שאי אפשר לענות עליה תשובה אחת.

השאלות שלו הקיפו אותי, התקיפו אותי. זה פשוט היה יותר מדי. “די,” לחשתי בקושי, לא מצליחה לנשום. הכוס קרקשה כשניסיתי להניח אותה בחוסר יציבות בחזרה בתחתית, חנוקה מדמעות וכאב. מאשמה. שלוימי שתק בחוסר אונים. פחדתי שהוא מתייאש, שנמאס לו.

המונית צפצפה לנו בחוץ, הגשם התחדש.

“את יודעת, דבור?” הוא אמר כשפתח את דלת הזכוכית, מחכה שאצא. “חבל שלא הכרתי אותך לפני שהכרתי אותך, לא הייתי נותן לאף אחד לעשות לך משהו רע.”

*

“יופי, יש מים חמים. רותחים.” שלוימי רכן מעל הכיור, בודק באצבעותיו את המים. “תכנסי,” הוא פינה לי את הדרך. לא זזתי. קוביות של קרח החליקו במורד העורף שלי, לאורך עמוד השדרה. “את רוצה להכנס?” הוא הסתכל עלי, לא מבין, מבוהל ומבולבל. עפעפתי לאות אישור, מיתרי הקול שלי טרם הפשירו. הוא הכניס מגבת נקיה למיבש, שתתחמם. ויצא.

משכתי את הברז שמאלה עד הסוף. המים קלחו עלי, רותחים וצורבים, ולא הרגשתי. רציתי לשטוף מעלי את הזכרונות, את הריח והקול. ניסיתי לנקות את כל מה שחזר ולכלך אותי הערב. אחרי חצי כינרת התייאשתי. כיביתי את המים אבל הדמעות שלי המשיכו לזרום, מקעקעות בי שוב ושוב אות קלון.

שלווימי חיכה לי. “את רוצה לאכול? הכנתי לך טוסט כמו שאת אוהבת, עם גבינה מלוחה ובצל דק דק ורוטב פסטו.” דחיתי את הטוסט, כמעט מקיאה. טיפות מים זלגו ממני, בפעם המי יודע כמה הערב, מנקדות את הרצפה. לא ניגבתי אותן. פסעתי לחדר, משאירה אחרי שובל שערורייתי של עקבות רטובים. שלווימי ניגב אותן.

“אולי תנסי לישון?” הוא הרים את הפוך העבה מהמיטה, מפנה לי מקום. המצעים רשרשו כשהתעטפתי בשמיכה, מנסה לשחרר את הפקעת המכווצת שהיתה אמורה להיות הגוף שלי. שלווימי כיבה את האור ולקח את המגבת שלו. לא היה לי כוח להוציא את המחסנית מהמגרה. אפילו לא הצלחתי לשלוח יד למתג של מנורת הלילה. פשוט הייתי שם, תשושה ומרוקנת. קליפה. שכבתי על הגב, מסתכלת על התקרה, מרטיבה את הכרית. אחרי כמה דקות הוא חזר לחדר עם הספל שלי, מלא בשוקו כנראה. לא רציתי לשתות. “אני יכול לעשות בשבילך משהו?” הוא נשמע קצת חסר אונים. נעצתי מבט מרוכז מאד בפסי הפיג'מה שלו. ושוב שתקתי.

הוא הגביר את העוצמה של הרדיאטור, וכשהצטמררתי פתאום – קפץ מהמיטה וסגר את הסדק הצר בחלון, זה שהוא לא יכול לישון בלעדיו בשום אופן. הוא נשכב, ואז קם להביא עוד שמיכה. וקם שוב להחליף לי את הציפית לאחת יבשה. התכרבלתי שם, מתחת לפוך ולקטיפה ועם כרית יבשה וחלון סגור וחימום, ורעדתי. שותקתי.

ואז ראיתי את שלווימי בוכה. הדמעות שלו הפשירו קצת את הקרח שבתוכי והצלחתי להתהפך לכיוונו ולומר: “אל תבכה.” הוא חייך, חיוך עצוב. “אבל אני דואג לך נורא, אני לא יודע מה לעשות.”

ואז ראיתי את שלווימי בוכה. הדמעות שלו הפשירו קצת את הקרח שבתוכי והצלחתי להתהפך לכיוונו ולומר: “אל תבכה.” הוא חייך, חיוך עצוב. “אבל אני דואג לך נורא, אני לא יודע מה לעשות.”

“אל תעשה כלום,” לחשתי לו, “רק תשמור עלי.” התכרבלתי בתוך הפוך. הוא היה רך ומנחם.

הקול שלו התחספס כשאמר לי: “אל תדאגי, דבורתי, אני אשמור עליך.” האמנתי לו. נרדמתי.

*

בדיוק כשסיימתי להזין בטבלה את כל הנתונים מתוך טפסי הרישום – המסך של המחשב נתקע. זאת לא הפעם הראשונה שהוא עושה את זה, אבל זו בהחלט הפעם הראשונה שהוא עושה את זה אחרי שעתיים וחצי של עבודה מאומצת. ולא שמרתי את הקובץ. הזזתי את העכבר. לחצתי על כל המקשים במקלדת, בתחילה בעדינות ואחר כך בפראות. עשיתי אלט-קונטרול-דליט. כלום. התחננתי לפני החץ הקטן שיזוז כבר, אבל הוא הסתכל עלי, מתנשא וקפוא. המסך הבהב, פעמיים, וכבה.

‘ודוקא הבוקר סוף סוף קמתי שמחה’, אמרתי בזעם שותק לקופסא חסרת הרחמים שהיתה אמורה לתפקד בתור מחשב. מצב הרוח הטוב שלי התמוסס לשלולית שקופה ומלוחה. שוב. שמונה שנים לא בכיתי, חוץ מפעם אחת, ונראה שכל הדמעות שהצטברו בי – התנקזו לשבוע האחרון. חשבתי שהן נגמרן כבר, מסתבר שלא. מעולם לא חלמתי שלרשימת היתרונות של העבודה המבודדת שלי תתווסף העובדה שאני יכולה לבכות פה כמה שאני רוצה. חוץ ממפזר החום שמנסה לנשוף עלי רוח מנחמת – אף אחד לא יידע.

הסתכלתי בשעון. שתיים עשרה ורבע. יש עוד ארבעים וחמש דקות שלמות עד שאוכל להתקשר לשלווימי לילל לו, אם הוא ייזכר שיש לו פלאפון. הוא, בניגוד אלי, לא יגיד שאני תינוקת שבוכה בגלל מחשבים. הוא יגיד שכשיש כווייה – כל נגיעה כואבת. כמו שהוא אמר אתמול כשנגמר החלב.

במקום זה שתייתי כוס מים, התקשרתי למנהל הטכני של הישיבה, דיווחתי על התקלה, ביקשתי שישלח טכנאי מחשבים ושאלתי מה עוד יש לעשות שלא דורש מחשב. המשרד היה נקי, הניירת ממוינת, וככה מצאתי את עצמי נועלת את הדלת מבחוץ. אויר קר, חריף ונקי נשב עלי. לא ירד גשם. הכנסתי את הרב-קו לתיק, מעדיפה ללכת ברגל, לעבור דרך הישיבה של שלווימי. לא רוצה לבזבז את החופשה הפתאומית ואת השמש על נסיעה בארבעה כתלים של אוטובוס.

במרחק שני בניינים מהישיבה עמדתי לחכות לו. נשענתי על שלט “חניה פרטית”, מניחה לשמש לנחם אותי בינתיים. נזכרת למה חשבתי בבוקר שהכל בסדר והחיים יפים. שלווימי יצא מהבנין, מתווכח בסערה עם האברך שהלך אתו. הוא נעמד, מנופף בידים בלהט כמו שהוא עושה תמיד כשהוא מנסה להסביר נקודה שבוערת לו או מעצבנת אותו. הוא צחק, מאד. האור של השמש החוויר מול החיוך שלו. אף פעם לא חשבתי על זה שכמעט כל היום הוא נמצא במקום שאני לא מכירה, עם אנשים שאני לא יודעת מי הם. לא יודעת אותו שם, לא מכירה אותו בלעדי.

הם התחילו ללכת לכיוון הבית, ביחד. ניסיתי להתקשר אליו, לחוצה, שיעצור. הטלפון שלו היה עדיין על שקט. כמובן. ניסיתי לנעוץ בו מבט, שירגיש, שיסתובב אלי. הוא לא התרשם בכלל. הם עברו לידי, עדיין מתווכחים כאילו החיים שלהם תלויים בזה, התכופתי קצת קדימה וסימנתי לו “פססססס”. הם הסתובבו, שניהם. שלווימי הסמיק, ואז חייך. “נמשיך אחר הצהריים, אני לא מאמין שאתה עדיין חושב את השטויות האלה,” הוא צעק לחליפה השחורה שהתרחקה מאתנו והצטרף אלי.

“בוא נחצה את בר אילן ונלך בסמטאות,” בקשתי ממנו. “אני רוצה שקט ואויר ולא לראות אנשים וקירות.”

“טוב, אני שמח לשמוע שאני לא איש,” הוא ענה, מסתובב שמאלה, משנה את המסלול. ביציאה לבר-אילן הוא נעמד פתאום, קורן כולו, החיוך שלו גדול ממידותיו. כמעט התנגשתי בו. “דבור, בואי ניסע למירון,” הוא הציע, מאושר כאילו המציא בזה הרגע את הנורה החשמלית הראשונה.

ביציאה לבר-אילן הוא נעמד פתאום, קורן כולו, החיוך שלו גדול ממידותיו. כמעט התנגשתי בו. “דבור, בואי ניסע למירון,” הוא הציע, מאושר כאילו המציא בזה הרגע את הנורה החשמלית הראשונה.

בהיתי בו הלומה, לא מצליחה לענות.

“נו, בואי, יש פה אוטובוס 982. ניסע, נתפלל ונחזור. תוכלי לישון ולנוח בנסיעה, אני אהיה בשקט. מבטיח. אני לא אדבר אתך אף מילה. אני אשתדל לא להיות לא איש ולא קיר.”

“אבל,” גמגמתי, אפילו לא הצלחתי להתחיל להסביר לו כמה הרעיון לא סביר. “לא התארגנתי לנסיעה הזו.”

“מה את צריכה שאין לך? יש לך רב קו? סידור? נגן?” המבט שלו היה מתחנן ונחוש, הוא לחץ עלי. לרגע תהיתי אם הצטרפתי ביציאה מהשיבה לכפיל שלו, והוא עדיין יושב ולומד ולא שם לב מה השעה.

“זאת חנוכה אצל רב-שימען,” הוא הפציר בי, “בבקשה בואי.”

“אבל אין לנו אוכל, ושתיה, ולא הטענתי את הטלפון,” אמרתי, כשבעצם מה שחשבתי הוא “אבל הנסיעה הזו לא רשומה ביומן שלי, אני לא יכולה לעשות אותה.”

“זה לא בעיה. חכי פה, אני כבר חוזר.”

בהיתי בו חוצה את הכביש, נכנס לכל-זול. ניסיתי לנשום ולארגן את התכניות שהתבלגנו לי.

שלומי חזר אחרי עשר דקות, שתי שקיות לבנות מרשרשות ביד שלו. “סליחה, היה תור. קניתי לחמניות, וחומס בשבילך, וגבינה צהובה בשבילי. ושקיות שוקו. ו...” הוא הסתכל בשקית, בודק, “עוגיות עם קרם אגוזים, וקליק קורנפלקס. ובקבוק גדול של מים וכוסות. וגם קניתי לי לימונענע. והאוטובוס יוצא באחת וחצי, זה עוד שלוש דקות. בואי ניסע, דבור, בבקשה. אני רוצה להתפלל במירון.”

וככה עליתי לקו 982, עם ציוד בשקית נילון לבנה, נוסעת ליעד שלא כתוב ביומן שלי.

**

לתגובות: reuya100@gmail.com